

“Det okända”

Det var en ovanligt ljus morgon i december. Flickan klädd i det vita tyget låg stilla, alldeles för stilla. Rummet i den dova blå pastellfärgen var fullt av liv. Fönstret på tolfte våningen stod på vid gavel. Vinden slog hårt mot det gamla fönstret i det enorma huset. Hennes ljusa livlösa hår lekte i vinden. Hon rörde inte på sig längre, det var meningslöst. Vinden stod ändå emot och gav sig gjorde den inte. Solen lyste och gav det fladdrande håret en änglalik färg. Hon var vacker, sådär på sitt eget sätt.

Där låg hon, ensam i det isande rummet.

För en annan såg det ut som att hon tittade upp i taket, men hon var någon helt annanstans. I det grönaste gräset bland de högsta träden fladdrade hennes hår med i vindens kraft.

Där låg hon ensam, vacker och väntade.

Hon log ett leende som lyste upp hela henne, vinkade och sa tyst “Hejdå” till några som tros gå förbi.

De log tillbaka och sa “Hej då”.

Det var antagligen några av hennes nu mera avlägsna vänner.

När de gått log hon ett snett sorgset leende som fyllde hela ansiktet med sorg och mystik. Hon log sitt mystiska sorgsna leende och tänkte på hur lite de egentligen visste om henne. Alla runt omkring, hur lite de visste.

Hur ensam hon egentligen var. Ingen visste om det än. Det som hon har vetat allt för länge och som förändrade hennes liv. Ingen visste och så skulle det förbli.

Ingen skulle få veta att hon var döende.

Så började hon sin historia, berättelsen om henne. En döende sextonårings historia.

Ur hennes egen värld väcktes hon i ottan av solens starka strålar som trängde sig fram i glipan mellan fönstret och väggen. Trots att hon sedan länge hade förlorat all kraft tog hon sig ork att lyfta ögonlocken. Hennes livlösa isblå ögon speglade tillbaka delar av ljuset mot fönstret. Hon visste att det kunde vara sista gången hon fick se denna typ av ljus. Konstaterandet som hon gjort i månader nu, gjorde henne ändå alltid upprörd.

Som liten hade hon aldrig trott på tårar då ett missbruk kunde straffas, vilket hon sedan fick bevisat när det fruktansvärda beskedet kom. En säker dödsdom där varken tårar eller skrik kunde ge henne mer tid. Men att acceptera faktumet var omöjligt.

Bilderna av dagarna innan domen är fyllda av henne själv på ängen vid havet. Den blommiga klänning som klätt henne som liten skulle nu för alltid bäras. I hennes grav på ängen.

Igen blev hon avbruten i sitt tänkande. Denna gång av en sköterska som kom för att ta de dagliga proverna och dosera henne med gift. Allt utfördes i absolut tystnad då båda visste att hon i sjukhussängen sedan länge hade gett upp. Livet skulle aldrig komma tillbaka till henne eller småpratet.

Dagen till ära kom hennes föräldrar och två yngre syskon för att hålla henne sällskap några timmar. De bodde i en av lägenheterna som tilldelas just familjer med sjuka barn. I början när livet på sjukhuset blev vardag var någon av hennes föräldrar alltid hos henne. Varken hon eller de kunde förstå då hur lång och tung denna slutetapp av livet skulle bli. Efter cirka två månader övergick besöken och övernattandet till varannan eller var tredje dag. Ett halvår senare satt de nu här bredvid stålsängen på samma plats, position och med en lika still dotter i den vitbäddade sängen. Men allt sågs nu med helt andra ögon.

Oftast diskuterar de nyheter och sport men hennes favoritämne var ändå att lyssna på hur deras veckor hade varit. Någorlunda lättsamma samtal var nu utbytta mot tystnad. Trots längre mellan besöken vart det allt mindre att prata om. Men idag tycktes ändå ljudvolymen gå upp lite då det var hästhoppning på SVT. Familjen hade tidigare varit bosatta en bit utanför stan just på en hästgård. Hon hade varit en mycket duktig ryttare och älskade hästar än idag.

När henne småsyskon och pappa gått för att handla något att äta, la sig mamman bredvid henne i den smala sängen. Hon klappade på hennes kind och drog sina mjuka händer igenom de än gång silkeslena håret. Mamman fällde en långsam tår och snyftade lätt samtidigt som kommentatorn på tv:n fick ett glädjerop då en svensk lyckats knipa en placering. De utbytte några korta ord och kom in på minnena. Galopperna längs stranden, båtturen till kiosken eller en varm sommarkväll. Trots att hon alltid varit lyckligare på sommaren hade hon alltid vetat att vintern var menad för henne. Född i början på februari med isblå ögon och snö vitt hår.

Nu var det dags och sista timmen var slagen...

Är jag död nu?